

Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
GIOVANNIEGO PITRUZZELLI
przedstawiona w dniu 26 lutego 2019 r.¹

Sprawa C-33/18

V

przeciwko

**Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants,
Securex Integrity ASBL**

[wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour du travail de Liège
(trybunał pracy w Liège, Belgia)]

Odesłanie prejudycjalne – Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Przepisy przejściowe – Artykuł 87 ust. 8 – Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 – Artykuł 14c lit. b) – Odstępstwo od zasady stosowania ustawodawstwa tylko jednego państwa członkowskiego – Podwójna przynależność – Złożenie wniosku o podleganie ustawodawstwu mającemu zastosowanie na mocy rozporządzenia nr 883/2004

1. Niniejsza sprawa dotyczy wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożonego przez cour du travail de Liège (trybunał pracy w Liège, Belgia) dotyczącego wykładni art. 87 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego².
2. Jest to przepis przejściowy, służący uregulowaniu sytuacji, w których w wyniku wejścia w życie, w dniu 1 maja 2010 r., rozporządzenia nr 883/2004, dana osoba została objęta ustawodawstwem państwa członkowskiego innego niż to, którego ustawodawstwu podlegała na mocy dawnego rozporządzenia (EWG) nr 1408/71³ uchylonego i zastąpionego przez rozporządzenie nr 883/2004.
3. Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez sąd odsyłający ma zasadniczo na celu ustalenie, czy art. 87 ust. 8 rozporządzenia nr 883/2004 znajduje zastosowanie w sprawie takiej jak zawisła przed tym sądem dotyczącej V, osoby, która w chwili wejścia w życie rozporządzenia nr 883/2004 wykonywała pracę najemną w jednym państwie członkowskim oraz prowadziła działalność na własny rachunek w innym państwie członkowskim, podlegając w ten sposób ustawodawstwu dotyczącemu zabezpieczenia społecznego na zasadzie podwójnej przynależności. Jest to pierwszy przypadek, w którym do Trybunału zwrócono się o dokonanie wykładni tego przepisu przejściowego rozporządzenia nr 883/2004.

1 Język oryginału: francuski.

2 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1; sprostowanie Dz.U. L 200, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 5, s. 72), zmienione rozporządzeniem (WE) nr 988/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. (Dz.U. 2009, L 284, s. 43) (zwane dalej „rozporządzeniem nr 883/2004”).

3 Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemierzających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. (Dz.U. 1997, L 28, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 3, s. 3), zmienione ostatecznie rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 592/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. (Dz.U. 2008, L 177, s. 1) (zwane dalej „rozporządzeniem nr 1408/71”).

I. Ramy prawne

4. Artykuł 13 ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71 skodyfikował zasadę stosowania ustawodawstwa tylko jednego państwa członkowskiego i przewidywał, że „[z] zastrzeżeniem [art. 14c] osoby, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, podlegają wyłącznie ustawodawstwu jednego państwa członkowskiego”.

5. Jednakże, na zasadzie odstępstwa od tej zasady, art. 14c lit. b) rozporządzenia nr 1408/71 w związku z pkt 1 załącznika VII do tego rozporządzenia stanowił, że osoba prowadząca działalność na własny rachunek w Belgii, będąca równocześnie pracownikiem najemnym w innym państwie członkowskim, podlegała jednocześnie dwóm różnym ustawodawstwom, a mianowicie ustawodawstwu miejsca wykonywania pracy najemnej oraz ustawodawstwu miejsca prowadzenia działalności na własny rachunek.

6. Rozporządzenie nr 883/2004 w art. 11 ust. 1 potwierdziło zasadę stosowania ustawodawstwa tylko jednego państwa członkowskiego i uchyliło wszelkie wyjątki od tej zasady przewidziane w rozporządzeniu nr 1408/71.

7. Zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004 „[o]soba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich, podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną”.

8. Artykuł 87 ust. 8 rozporządzenia nr 883/2004, zatytułowany „Przepisy przejściowe”, stanowi:

„Jeżeli w wyniku zastosowania przepisów niniejszego rozporządzenia osoba podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego innego niż państwo określone zgodnie z przepisami tytułu II rozporządzenia [nr 1408/71], to ustawodawstwo to ma zastosowanie tak długo, jak długo dana sytuacja pozostaje niezmieniona, w każdym przypadku zaś nie dłużej niż przez okres 10 lat od dnia rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, o ile zainteresowany nie przedłoży wniosku o podleganie ustawodawstwu mającemu zastosowanie na mocy przepisów niniejszego rozporządzenia. Wniosek taki składa się w terminie trzech miesięcy od dnia rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia do instytucji właściwej państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie na mocy niniejszego rozporządzenia, jeżeli zainteresowany ma podlegać ustawodawstwu tego państwa członkowskiego od dnia rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia. Jeżeli wniosek jest złożony po upływie wskazanego terminu, zmiana mającego zastosowanie ustawodawstwa następuje pierwszego dnia następnego miesiąca”.

II. Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

9. Do dnia 30 września 2007 r. V wykonywał w Belgii zawód adwokata. Z tego tytułu był zarejestrowany w Institut national d’assurances sociales pour travailleurs indépendants (krajowym instytucie zabezpieczenia społecznego osób prowadzących działalność na własny rachunek, zwanym dalej „INASTI”) oraz był ubezpieczony w zakładzie ubezpieczeń społecznych Securex Integriety ASBL (zwanym dalej „Securex”).

10. W momencie likwidacji kancelarii adwokackiej, dla której pracował, w dniu 30 września 2007 r., V został powołany na jednego z likwidatorów tej kancelarii i równocześnie wyrejestrował się z Securex. Nazajutrz, w dniu 1 października 2007 r., rozpoczął on świadczenie pracy na rzecz spółki z siedzibą w Luksemburgu i w konsekwencji od tej daty objęty jest jako pracownik najemny luksemburskim systemem zabezpieczenia społecznego.

11. W 2010 r. INASTI zwrócił się do V o wyjaśnienia na temat sprawowanego przezeń mandatu likwidatora. V odpowiedział, że wypłacane mu wynagrodzenie likwidatora nie sprawia, iż można zakwalifikować go jako osobę prowadzącą działalność na własny rachunek lub jako osobę objętą systemem zabezpieczenia społecznego dla osób prowadzących działalność na własny rachunek.

12. W 2013 r. INASTI doręczył Securex decyzję w sprawie korekty w odniesieniu do dochodów V jako likwidatora w latach 2008, 2009 i 2010. Na tej podstawie Securex poinformował V, że należy przekwalifikować go na osobę objętą od dnia 1 października 2007 r. systemem uzupełniającego zabezpieczenia społecznego i że w konsekwencji powinien on zapłacić ponad 35 000 EUR tytułem składek na ubezpieczenie społeczne i doliczeń za okres od 2007 do 2013 r.

13. V zaskarżył tę decyzję do tribunal du travail d'Arlon (sądu pracy w Arlon, Belgia). Jednocześnie złożył on do Securex wniosek o wyrejestrowanie go z systemu uzupełniającego zabezpieczenia społecznego od 2014 r. oraz przedstawił dowód na okoliczność, że od dnia 1 stycznia 2010 r. mandat wspólnikwidatora był przez niego wykonywany nieodpłatnie.

14. Ponieważ tribunal d'Arlon (sąd pracy w Arlon) oddalił jego skargę, V wniósł do sądu odsyłającego apelację od wyroku wydanego przez sąd pierwszej instancji, w której podniósł w szczególności, iż w świetle rozporządzenia nr 883/2004 INASTI i Securex nie mogą żądać zapłaty spornych składek.

15. Sąd odsyłający chciałby ustalić, czy w sytuacji, w jakiej znajduje się V – w której ponadto decyzja dotycząca objęcia go belgijskim systemem uzupełniającego zabezpieczenia społecznego została wydana z mocą wsteczną w grudniu 2013 r., powinien on być – aby mieć możliwość skorzystania z przepisów rozporządzenia nr 883/2004 – złożyć wyraźny wniosek w terminie trzech miesięcy zgodnie z art. 87 ust. 8 rozporządzenia nr 883/2004.

16. W tych okolicznościach sąd odsyłający postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

- „1) Czy art. 87 ust. 8 [rozporządzenia nr 883/2004] należy interpretować w ten sposób, że osoba, która przed dniem 1 maja 2010 r. rozpoczęła pracę najemną w Wielkim Księstwie Luksemburga i działalność na własny rachunek w Belgii, musi, aby podlegać ustawodawstwu mającemu zastosowanie na mocy rozporządzenia nr 883/2004, złożyć wyraźny wniosek w tym celu, nawet jeśli nie podlegała żadnemu zabezpieczeniu społecznemu w Belgii przed dniem 1 maja 2010 r., a ustawodawstwu belgijskiemu w dziedzinie zabezpieczenia społecznego osób prowadzących działalność na własny rachunek podlegała jedynie z mocą wsteczną, po upływie terminu trzech miesięcy od dnia 1 maja 2010 r.?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy wniosek, o którym mowa w art. 87 ust. 8 rozporządzenia nr 883/2004, złożony w okolicznościach opisanych powyżej, skutkuje stosowaniem ustawodawstwa państwa właściwego na mocy [rozporządzenia nr 883/2004] ze skutkiem wstecznym od dnia 1 maja 2010 r.?”

III. Analiza prawna

17. Na wstępie należy zauważyć, że w wyniku wniosku o udzielenie wyjaśnień, z jakim Trybunał zwrócił się do sądu odsyłającego na podstawie art. 101 regulaminu postępowania, sąd ten sprecyzował, iż w chwili wejścia w życie rozporządzenia nr 883/2004 V można było uznać za podlegającego ustawodawstwu belgijskiemu, jako osobę prowadzącą działalność na własny rachunek, ze względu na sprawowanie mandatu likwidatora kancelarii prawnej, która została postawiona w stan likwidacji.

18. Należy więc analizować pytania prejudycjalne przedstawione przez sąd odsyłający z uwzględnieniem tego założenia⁴.

19. Po dokonaniu tego uściślenia pytania prejudycjalne poruszają co do zasady kwestię możliwości stosowania art. 87 ust. 8 rozporządzenia nr 883/2004 w przypadku takim, jakim jest przypadek V.

20. Pytanie pierwsze zmierza do ustalenia, czy przepis ten należy interpretować w ten sposób, że osoba, która w chwili wejścia w życie rozporządzenia nr 883/2004, to jest w dniu 1 maja 2010 r., świadczyła, z jednej strony, pracę najemną w jednym państwie członkowskim (w tym przypadku w Luksemburgu), a zatem podlegała ustawodawstwu tego państwa członkowskiego, a z drugiej strony, prowadziła działalność na własny rachunek w Belgii, a zatem podlegała ustawodawstwu belgijskiemu jako osoba prowadząca działalność na własny rachunek, obowiązana była, aby podlegać ustawodawstwu mającemu zastosowanie na mocy rozporządzenia nr 883/2004, złożyć w tym celu wyraźny wniosek na podstawie art. 87 ust. 8 tego rozporządzenia.

21. W przypadku odpowiedzi twierdzącej pytanie drugie zmierza do ustalenia, czy taki wniosek, złożony w szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy, pociąga za sobą stosowanie ustawodawstwa mającego zastosowanie na mocy rozporządzenia nr 883/2004 ze skutkiem wstecznym od dnia 1 maja 2010 r.

22. Na wstępie należy oddalić zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Królestwo Belgii. Państwo to twierdzi, że obydwa pytania prejudycjalne nie odzwierciedlają rzeczywistego charakteru i przedmiotu sporu i jako takie dotyczą kwestii o wyłącznie hipotetycznym charakterze.

23. Należy zaś w tym względzie przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem, jeżeli zadane przez sądy krajowe pytania dotyczą wykładni przepisu prawa Unii, Trybunał jest co do zasady zobowiązany do wydania orzeczenia, chyba iż jest oczywiste, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w rzeczywistości ma na celu skłonienie Trybunału do wydania orzeczenia na tle fikcyjnego sporu lub do sformułowania opinii w przedmiocie zagadnień ogólnych lub hipotetycznych lub że wykładnia prawa Unii, o którą się zwrócono we wniosku, nie ma żadnego związku z rzeczywistością lub przedmiotem sporu bądź też Trybunał nie dysponuje informacjami o stanie faktycznym i prawnym, które są niezbędne do udzielenia przydatnej odpowiedzi na przedłożone mu pytania⁵.

24. W pierwszej kolejności, co się tyczy podniesionego przez rząd belgijski argumentu, zgodnie z którym obydwa pytania prejudycjalne są oparte na błędnym założeniu faktycznym, jakoby V przed dniem 1 maja 2010 r. nie podlegał jakimkolwiek ubezpieczeniu w Belgii, argument ten utracił znaczenie w związku z odpowiedzią sądu odsyłającego na wniosek o udzielenie wyjaśnień, o którym mowa w pkt 17 niniejszej opinii.

25. W drugiej kolejności, w każdym razie z akt sprawy przed Trybunałem wynika jednoznacznie, że kwestia ustalenia, czy aby podlegać po dniu 1 maja 2010 r. wyłącznie ustawodawstwu określone mu na mocy rozporządzenia nr 883/2004, a mianowicie ustawodawstwu luksemburskiemu, V miał obowiązek złożenia wniosku na podstawie art. 87 ust. 8 tego rozporządzenia, oraz kwestia ustalenia, w razie odpowiedzi twierdzącej, jakie są skutki złożenia takiego wniosku kilka lat po tej dacie, mają niewątpliwy wpływ na rozstrzygnięcie sporu zawisłego przed sądem odsyłającym. Odpowiedź na te pytania ma bowiem bezpośredni wpływ na liczbę lat, za które organy belgijskie mają prawo żądać zapłaty składek ewentualnie należnych od V.

⁴ Natomiast okoliczność, że decyzja dotycząca objęcia go belgijskim systemem uzupełniającego zabezpieczenia społecznego została wydana z mocą wsteczną, nie ma, moim zdaniem, znaczenia dla analizy przepisów rozporządzenia nr 883/2004. Przedmiotem tego rozporządzenia nie jest bowiem określenie materialnoprawnych przesłanek istnienia prawa do świadczeń z zabezpieczenia społecznego, gdyż określenie tych przesłanek należy co do zasady do ustawodawstwa każdego z państw członkowskich. Zobacz podobnie wyroki: z dnia 19 września 2013 r., Brey (C-140/12, EU:C:2013:565, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo); z dnia 14 czerwca 2016 r., Komisja/Zjednoczone Królestwo (C-308/14, EU:C:2016:436, pkt 65).

⁵ Zobacz wyrok z dnia 7 grudnia 2010 r., VEBIC (C-439/08, EU:C:2010:739, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo).

26. Wynika z tego, że pytania przedstawione przez sąd odsyłający w żadnym razie nie są hipotetyczne, a więc są dopuszczalne.

27. Co do istoty sprawy, z akt sprawy wynika, że w chwili wejścia w życie rozporządzenia nr 883/2004 V na mocy wyjątku od zasady stosowania ustawodawstwa tylko jednego państwa członkowskiego, przewidzianego w art. 14c lit. b) rozporządzenia nr 1408/71 w związku z pkt 1 załącznika VII do tego rozporządzenia, podlegał dwóm ustawodawstwom: ustawodawstwu luksemburskiemu jako pracownik najemny i ustawodawstwu belgijskiemu jako osoba prowadząca działalność na własny rachunek.

28. Pierwsze pytanie prejudycjalne zmierza do ustalenia, w świetle przepisu art. 87 ust. 8 rozporządzenia nr 883/2004, jakie skutki miało dla tej sytuacji wejście w życie tego rozporządzenia.

29. Uważam w tych okolicznościach, że należy dokonać wykładni tego przepisu, aby zweryfikować możliwość jego zastosowania w sytuacji, w jakiej znalazł się V. Gdyby bowiem ów przepis przejściowy miał zastosowanie, V, aby podlegać wyłącznie ustawodawstwu określonemu na podstawie rozporządzenia nr 883/2004, powinien był złożyć przewidziany w nim wniosek. Natomiast gdyby przepis ten nie miał zastosowania, wówczas z uwagi na uchylenie odstępstwa przewidzianego dla Belgii w rozporządzeniu nr 1408/71 oraz na mocy zasady stosowania ustawodawstwa tylko jednego państwa członkowskiego, która to zasada stała się bezwzględna pod rządami rozporządzenia nr 883/2004, V podlegałby wyłącznie ustawodawstwu określonemu na podstawie tego ostatniego rozporządzenia, a mianowicie ustawodawstwu luksemburskiemu.

30. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału przy dokonywaniu wykładni przepisu prawa Unii należy uwzględniać nie tylko jego brzmienie, lecz także jego kontekst oraz cele regulacji, której część on stanowi⁶.

31. W pierwszej kolejności, jeśli chodzi o brzmienie art. 87 ust. 8 rozporządzenia nr 883/2004, wynika z niego, że ten przepis przejściowy ma zastosowanie wówczas, gdy w związku z wejściem w życie rozporządzenia nr 883/2004 dana osoba zaczęła podlegać ustawodawstwu państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, którego ustawodawstwu podlegała na podstawie rozporządzenia nr 1408/71.

32. Brzmienie tego przepisu świadczy więc o tym, że ma on zastosowanie w przypadkach, w których dana osoba przechodzi z sytuacji, w której podlega ustawodawstwu jednego państwa członkowskiego, do sytuacji, w której podlega ustawodawstwu innego państwa członkowskiego.

33. Jak słusznie zauważyła Komisja Europejska, przepis ten nie obejmuje natomiast jednoznacznie sytuacji, takich jak regulowane przez art. 14c lit. b) rozporządzenia nr 1408/71, w których jednocześnie miało zastosowanie z zakresu zabezpieczenia społecznego dwóch państw członkowskich, a po wejściu w życie rozporządzenia nr 883/2004 tylko jedno z tych dwóch ustawodawstw ma nadal zastosowanie.

34. Brak możliwości zastosowania art. 87 ust. 8 rozporządzenia nr 883/2004 do sytuacji rozpatrywanej przez sąd odsyłający znajduje moim zdaniem ponadto potwierdzenie w kontekście w jaki wpisuje się ten przepis, oraz w celach, jakim służy rozpatrywana regulacja.

⁶ Zobacz zwłaszcza wyrok z dnia 21 marca 2018 r., Klein Schiphorst (C-551/16, EU:C:2018:200, pkt 34).

35. Jeżeli chodzi następnie o kontekst, należy stwierdzić, że rozporządzenie nr 883/2004 zniósłoby wszelkie wyjątki od zasady stosowania ustawodawstwa tylko jednego państwa członkowskiego, które istniały w rozporządzeniu nr 1408/71. Tymczasem wykładnia przepisu art. 87 ust. 8 rozporządzenia nr 883/2004, która wykraczając poza jego brzmienie, rozszerzałaby system wyjątków przewidujących podwójną przynależność, byłaby moim zdaniem niespójna z systemem ustanowionym na mocy rozporządzenia nr 883/2004, opartym na zasadzie stosowania ustawodawstwa tylko jednego państwa członkowskiego, która stała się zasadą bezwzględną.

36. Podobnie, jeżeli chodzi o cel, jakiemu służy art. 87 ust. 8 rozporządzenia nr 883/2004, wskazano, że jest nim zapobieżenie wielokrotnemu zmienianiu mającego zastosowanie ustawodawstwa w wyniku wejścia w życie nowego rozporządzenia oraz umożliwienie zainteresowanej osobie łagodnego przejścia na obowiązujące ustawodawstwo w przypadkach, w których istniałyby rozbieżności między ustawodawstwem mającym zastosowanie na mocy rozporządzenia nr 1408/71 a ustawodawstwem mającym zastosowanie na mocy rozporządzenia nr 883/2004⁷.

37. W tych okolicznościach, jak podkreśliła Komisja, zniesienie w rozporządzeniu nr 883/2004 możliwości podwójnej przynależności, istniejącej w rozporządzeniu nr 1408/71, przemawia przeciwko koncepcji, w myśl której art. 87 ust. 8 rozporządzenia nr 883/2004 mógłby mieć na celu utrwalenie takiej możliwości, zniesionej zresztą na mocy tego rozporządzenia.

38. Z powyższego wynika według mnie, że art. 87 ust. 8 rozporządzenia nr 883/2004 nie ma zastosowania w sytuacji, w jakiej znajduje się V, który w chwili wejścia w życie tego rozporządzenia podlegał, na podstawie art. 14c lit. b) rozporządzenia nr 1408/71, jednocześnie ustawodawstwu dwóch różnych państw członkowskich.

39. Moim zdaniem wniosek ten sprawia, że zbędne jest udzielanie odpowiedzi na argumenty podniesione przez rząd belgijski odnoszące się do wykładni przesłanki zawartej w art. 87 ust. 8 rozporządzenia nr 883/2004, zgodnie z którą, aby ustawodawstwo określone zgodnie z rozporządzeniem nr 1408/71 nadal miało zastosowanie, „dana sytuacja” powinna pozostawać niezmienną. Wykładnia tej przesłanki staje się bowiem istotna wyłącznie, jeżeli przepis art. 87 ust. 8 znajduje zastosowanie, co moim zdaniem, w świetle powyższych rozważań, nie zachodzi w niniejszej sprawie.

40. Wynika z tego, że aby od dnia 1 maja 2010 r. podlegać wyłącznie ustawodawstwu określonymu na podstawie rozporządzenia nr 883/2004, a mianowicie, zgodnie z art. 13 ust. 3 tego rozporządzenia, ustawodawstwu luksemburskiemu, V nie miał obowiązku składania wniosku, o którym mowa w art. 87 ust. 8 rozporządzenia nr 883/2004.

41. Biorąc pod uwagę rozstrzygnięcie, jakie proponuję Trybunałowi, nie ma potrzeby udzielania odpowiedzi na drugie pytanie prejudycjalne przedstawione przez sąd odsyłający.

IV. Wnioski

42. Mając na względzie powyższe, proponuję, aby Trybunał odpowiedział na pytania przedstawione przez cour du travail de Liège (trybunał pracy w Liège, Belgia) w następujący sposób:

Przepis art. 87 ust. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania w przypadku osoby, która w chwili wejścia w życie tego

⁷ Zobacz Praktyczny poradnik dotyczący ustawodawstwa mającego zastosowanie w Unii Europejskiej (UE), Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) i Szwajcarii, opracowany i uzgodniony przez Komisję Administracyjną ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego (ec.europa.eu/social/BlobServlet?docId=11366&langId=pl, s. 55).

rozporządzenia, tj. w dniu 1 maja 2010 r., podlegała ustawodawstwu dotyczącemu zabezpieczenia społecznego na zasadzie podwójnej przynależności na podstawie art. 14c lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie. W związku z powyższym, aby podlegać ustawodawstwu mającemu zastosowanie na mocy rozporządzenia nr 883/2004, taka osoba nie miała obowiązku składania w tym celu wyraźnego wniosku zgodnie z tym przepisem.